

עפ"ג 46039/01/15 - מדינת ישראל נגד מ מ (עציר), ***

בית המשפט המחוזי בחיפה

14 מאי 2015

עפ"ג 46039-01-15 מדינת ישראל נ' מ(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

המערערת

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

נגד

המשיב

מ מ (עציר), ת"ז ***

ע"י עו"ד אברהם ח'ורי

פסק דין

בפנינו ערעור על קולת גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה, כב' השופט אהוד קפלן, שניתן במסגרת ת"פ 25878-05-14 ביום 9.12.14.

המשיב הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות אלימות שנעברו כנגד בת זוגו, 4 עבירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, ו-4 עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על פי עובדות כתב האישום בו הודה, היו המשיב והמתלוננת גרושים והתגוררו אחת בסמוך לשני. המשיב איים על המתלוננת המתלוננת נסעה עמו לבדיקות בקופת חולים כאשר תוך כדי הנסיעה הוא מאיים עליה. בהמשך ולאחר ויכוח, במסגרתו עצר המשיב את הרכב ואמר למתלוננת כי הוא רוצה לחזור לחיות איתה, תקף המשיב את המתלוננת באלימות. נידת משטרה עצרה בסמוך, ובשלב זה נמלט המשיב בנסיעה תוך שהוא נוהג בצורה מסוכנת.

בנוסף, בתאריכים שונים, איים המשיב על המתלוננת ובאחד מהאירועים אף אחז בידו חפץ חד, הצמידו לצווארה ואיים לפגוע בה. באירוע נוסף תקף המשיב את המתלוננת ופגע בה ברגלה.

בית משפט קמא הרשיע את המשיב במיוחס לו בכתב האישום. לאחר שקיבל תסקיר ושמע את טענות הצדדים, קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה בעניין כל העבירות שבביצוען הורשע המשיב נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר, וגזר על המשיב עונש מאסר של 10 חודשים שיימנו מיום מעצרו, 7.5.14, וכן 6 חודשי מאסר מותנה.

גזר הדין ניתן ביום 9.12.14. הודעת הערעור הוגשה רק ביום 22.1.15 והערעור נקבע לדין ביום 12.3.15. בין לבין, זמן קצר לפני המועד שהיה קבוע לשמיעת הערעור, סיים המשיב לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו. יצוין כי משהוגש הערעור, לא הוגשה כל בקשה להחיש את הדין בו.

ב"כ המערערת חזרה וטענה בפנינו על רמת האלימות בה נקט המשיב ועל הצורך להחמיר בנסיבות אלו. ב"כ המשיב מצוין כי העונש שנגזר על המשיב הוא עונש ראוי, ובוודאי שאינו חורג חריגה קיצונית מרמת הענישה הראויה למקרים מסוג זה. מעבר לאמור, מדגיש ב"כ המשיב את העובדה כי המשיב שוחרר ממאסר קודם לדין בערעור, ובנסיבות אלו רק במקרים חריגים ינתן פסק דין המורה להשיב אסיר שסיים לרצות את עונשו אל בית הכלא.

לאחר שבחנו את טענות הצדדים, סבורים אנו כי דין הערעור להידחות.

נזכיר כי תיקון 113 לחוק העונשין קבע אמות מידה לשיקול הדעת השיפוטי בעת גזירת הדין. עם זאת לא שונו כללים בסיסיים החלים על עניינים מסוג זה.

הכלל הראשון הוא שענישה היא תמיד פרטנית בהתייחס לנסיבות מקרה ונסיבותיו של נאשם;

הכלל השני הוא שערכאת הערעור מתערבת בגזר דין רק אם חרג חריגה קיצונית מרמת הענישה הראויה, או שנפלה בו טעות משפטית;

הכלל השלישי שרק במקרים חריגים יוחמר דינו של נאשם באופן שבו נאשם אשר סיים לרצות מאסר ושוחרר, יוחזר אל הכלא.

בהביאנו בחשבון את הכללים הנ"ל, סבורים אנו כי אין מקום להתערב בגזר הדין.

ככל שהדבר נוגע לעונש שגזר בית משפט קמא - בטיעון לעונש מיום 8.9.14, טען ב"כ המאשימה למתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה סבר כי העונש במקרה זה צריך להיות בגבול העליון של מתחם הענישה, ואולם כאמור, מיקם את המתחם בפרקי הזמן שצוינו לעיל. בית משפט קמא סבר כי מתחם הענישה במקרה זה צריך להיות בין 6 ל-24 חודשי מאסר, בדומה לגבול העליון של המתחם לו טענה המאשימה. אלא שבחר לגזור את הדין כך שייגזר עונש של 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועוד 6 חודשי מאסר מותנה.

כשמביאים בחשבון שהעונש שנגזר חורג בחודשיים מהגבול התחתון של תקופת המאסר לו טענה המאשימה (וזאת בלא להתייחס למאסר המותנה, שהוא חלק מעונש המאסר), לא ניתן לומר כי במקרה זה חרג בית משפט קמא חריגה קיצונית מהענישה הראויה למקרה שבפנינו, באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין. די בכך שהערעור יידחה.

מעיון בגזר דינו של בית משפט קמא עולה כי בית המשפט התייחס לנתונים הנדרשים לעניין, לרבות במידת הפגיעה במתלוננת וכן בתסקיר השלילי אשר הונח בפניו. ואולם לאחר ששקל את מכלול השיקולים, החליט לגזור עונש של 10 חודשי מאסר בפועל ועונש כולל מאסר מותנה שיש בו למעשה 16 חודשים של עונשי מאסר. בנסיבות אלו נראה כי בית

משפט קמא שקל את מכלול השיקולים וגזר ענישה שהיא במסגרת המתחם לו טענה המאשימה, ובכל מקרה לא חרג חריגה קיצונית מהמתחם הנ"ל.

יתכן שלו כל אחד מאיתנו היה יושב בבית משפט קמא, כי אז היו רכיבי גזר הדין שנגזרים על המשיב שונים ומחמירים יותר. ואולם בכך אין די כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור, וזאת כאשר העונש אינו חורג חריגה קיצונית מהעונש לו טענה המאשימה ומהעונש הראוי בנסיבותיו של המקרה.

על זאת יש להוסיף כי הערעור הוגש בתום התקופה בה ניתן היה להגיש ערעור. לא הוגשה כל בקשה להחיש את הדיון בערעור, ובפועל משהגיע הערעור לכלל דיון, היה כבר המשיב בגדר של נאשם שסיים לרצות את עונשו. בנסיבות אלו, ההלכה הפסוקה היא שרק במקרים חריגים וקיצוניים יחמיר בית המשפט בעונשו של נאשם, באופן שיחזיר את מי שכבר סיים לרצות את עונשו, לבית הכלא. כאמור, אין זה המקרה שבפנינו.

מכל הטעמים דלעיל, סבורים אנו כי דין הערעור להידחות, וכך אנו מורים.

**ניתן היום, כ"ה אייר
תשע"ה, 14 מאי 2015,
במעמד הצדדים ובאי
כוחם.
רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

בטינה טאובר, שופטת

**אברהם אליקים,
שופט**